

«Big Sister» 3/3/02

ΖΟΥΜΕ σε μια εποχή όπου τελικά η εικονική πραγματικότητα έχει την τάση να υπερκαλύπτει την τρέχουσα επικαιρότητα. Οι πληροφορίες και γενικότερα η πληροφόρηση τρέχουν με αφάνταστη ταχύτητα ενώ το ένα γεγονός διαδέχεται το άλλο αστραπιαία από τις ειδήσεις και τα έκτακτα δελτία των καναλιών.

Το θεατρικό είδος της επιθεώρησης συνεχίζει την πορεία του με τα ίδια μέσα και τις ίδιες τεχνικές οι οποίες σίγουρα χρειάζονται ανανέωση, και όπως πάντα μένει σταθερό στο στόχο του: στη σάτιρα της σύγχρονης πραγματικότητας μέρος της οποίας είναι και η τηλεόραση. Από τη μικρή οθόνη είναι εμπνευσμένος ο τίτλος της συγκεκριμένης επιθεώρησης η οποία παρουσιάζεται στο θέατρο «Περοκέ» σε κείμενα των: Θεόφιλου Βερούκιου, Τάκη Μακρυγιάννη, Γιώργου Χασάκη.

Η συγκεκριμένη επιθεώρηση, πιστή στη δομή και στη φόρμα του είδους, απαρτίζεται από νούμερα με μουσικοχορευτικά κομμάτια

ενδιάμεσα. Ένα σύνολο το οποίο παρέχει έντονη πολιτικοκοινωνική κριτική, ενώ η βωμολοχία είναι περιορισμένη στο ελάχιστο. Παρόλο που τα συγκεκριμένα νούμερα είναι καλογραμμένα στην πλειοψηφία τους, υπάρχουν ωστόσο και τμήματα στο σώμα του κειμένου τα οποία λειτουργούν αμήχανα σε σχέση με την όλη ροή της παράστασης.

Όσον αφορά στον τίτλο - δάνειο της επιθεώρησης από το γνωστό τηλεοπτικό παιχνίδι, είναι περισσότερο διακοσμητικός παρά ουσιαστικός σε σχέση με τη θεματολογία του έργου, αφού σχετικό νούμερο δεν υπάρχει στην παράσταση παρά μόνο το εναρκτήριο μουσικοχορευτικό κομμάτι.

Αυτό όμως το οποίο είναι αρκετά θετικό όσον αφορά στα θέματα στα οποία αναφέρεται το έργο, είναι το γεγονός ότι βλέπει κανείς ότι

εδώ υπάρχει έντονη και εύστοχη πολιτική σάτιρα που αφορά την εθνική αλλά και διεθνή πραγματικότητα. Στοιχείο που δείχνει ότι η επιθεώρηση μπορεί να λειτουργήσει αυτόνομα με «τροφή» τον αρχικό της στόχο: την πολιτικοκοινωνική κριτική, χωρίς ν' αναγκαστεί να περιοριστεί μόνο στο σχολιασμό σε ό,τι συμβαίνει στην τηλεόραση αφού εξαιτίας της ραγδαίας τεχνολογικής ανάπτυξης, η ειδησεογραφία παλιώνει γρήγορα.

Ο Φώτης Μεταξόπουλος σκινοθετεί κυρίως προσέχοντας να υπάρχει κάποια συνοχή από το ένα νούμερο στο άλλο και επιτυγχάνει το στόχο του. Οι χορογραφίες της Νανάς Δόγκα είναι προσεγμένες αν και φέρουν ένα «άρωμα» των ελληνικών ταινιών της δεκαετίας του '60. Εντυπωσιακό είναι το σκηνικό της έναρξης του Ρ. Ντ. Λάουρο.

Το ατού της παράστασης είναι ότι υπάρχει ένα επιτελείο πολύ καλών ηθοποιών οι οποίοι πραγματικά «βγάζουν» πολύ γέλιο. Ο Σωτήρης Μουστάκας, εξαιρετος κωμικός, ανεβάσει την παράσταση στα ύψη. «Ρέστα» δίνει ο Λεξές. Ακάθεκτος και άνετος ο Κ. Τσάκωνας «γράφει» επί σκηνής. Ο Γ. Πάντζας χαρίζει πολύ γέλιο ιδιαίτερα στο νούμερο όπου υποδύεται τον Αμερικανό πρόεδρο. Ο Μόσιος έχει πολύ καλή παρουσία. Ο Ευριπιώτης είναι έξοχος σε όλα τα νούμερα στα οποία συμμετέχει. Η Ελ. Φιλίνη, ωραία εμφάνιση, αλλά δεν είναι ιδιαίτερα ενδιαφέροντα τα νούμερα στα οποία συμμετέχει. Βέβαια η Ζωζώ Σαπουντζάκη επιβεβαιώνει και επί σκηνής τη ζωτάνια και το κέφι που τη διακρίνει.

Προσεγμένη επιθεώρηση η οποία αφήνει περιθώρια να σκεφτεί κανείς ότι το συγκεκριμένο θεατρικό είδος μπορεί να επιβιώσει με μια απαραίτητη ανανέωση των μέσων που χρησιμοποιεί.

Καλλιόπη Παπανάκη